

Til høret
Bogsamlingen Uldum Højskole
1944.

Uldum Højskole
Uldum St.

Hæsskrift

for

Uldum Højskoles Elevforening.

1912.

Horsens.

Expres-Trykkeriet (J. A. Kloster).

1912.

Ved Aabningsmødet

5. November 1911.

DET er ofte bleven mig fortalt, og jeg har ogsaa selv erfaret det, at der i mange Præstehjem kan herske en ejendommelig Stilhed Lørdag Etermiddag og Aften og Søndag Morgen. Jo, for da skal Præsten forberede og berede sig til sin Søndagsgudstjeneste. Saa ved alle i Huset, at det er Alvor for ham, og de vil da gerne vise deres Ærbødighed for hans Arbejde ved at gaa stille omkring. Ja, det kan være, at de, der staar ham meget nær: hans Hustru, Børn og gode Tjenestefolk, følger saa levende med i hans Gerning, saa de beder en Bøn til den Almægtige om, at hans Forkyndergerning maa blive til Guds Ære og til Velsignelse for Mennesker. —

Noget af den samme alvorlige Stilhed, man kan opleve i et Præstehjem, kender man ogsaa til paa en Højskole. — Det mærkes mest, før et Elevhold skal komme, og det mærkes vel særlig stærkt ved en Lejlighed som denne, hvor vi staar ved Begyndelsen til et Arbejde; thi selv om Højskolegerningen ikke er ny for os, saa er vi dog nye paa dette Sted, og det er forøvrigt jo ogsaa noget nyt, at Skolen her, fra at være udelukkende Pigeskole, gaar over til ogsaa at modtage Karle. — Ellers kan der udvortes set være Travlhed nok ved en Lejlighed som denne. Det volder altid Forstyrrelse, naar et Hold Mennesker rykker ud og et andet flytter ind; men bag al Optagelsen ligger alligevel den forventningsfulde Alvor om det, der skal komme, og det giver Stilhed i Sindet. —

Jo, der er ved en Lejlighed som denne saa mange Spørgsmaal, der dukker op. Hvordan skal det gaa med Arbejdet? Vil det lykkes? Vil de Elever, der nu sætter sig paa Skolebænken, slutte sig til Husets Folk og føle sig hjemme her? Vi ved godt, at vi ikke kan erstatte dem deres Hjem og være det

samme for dem som Forældre og Søkende, men ønsker dog saa meget, at de maa føle sig hjemme, ikke blot i Skolestuen, men ogsaa i vore Stuer. Ja, hvordan skal det hele gaa? Det spørger ikke blot Lærerne om, men det tænker ogsaa Husmoderen og Pigerne paa, fordi de jo skal sørge for Maden og Hjemmets Hygge. — Ogsaa de føler — Ansvar. Hvordan skal Tonen blive paa Skolen? Vil den gode, fortrolige Tone blive den herskende indbyrdes mellem Eleverne og mellem Lærer og Elever. — Ja, hvordan skal Arbejdet lykkes? Den almægtige ved det, men jeg ved, at vort Ansvar over for Eleverne nok kan give os noget at tænke paa. En Ting er jeg sikker paa, at de unge kommer med det Krav til os: Giv os noget, vi kan være glade for, noget vi kan have Gavn og Glæde af i Fremtiden. — Vi kan da nok behøve at bede om Guds Hjælp til, at de ikke maa blive skuffede, men at vi maa være til Velsignelse for dem. — Ja Spørgsmaalene vælder frem, nu vi skal begynde Arbejdet, og det kan godt være lige ved at tage Magten fra en. Men saa kan det hjælpe og styrke, naar man søger at klare sig, hvad man stiler efter, hvilket Maal man vil naa. Da faar man nyt Mod og større Kraft til at vove Farten. — Nu ved alle jo, at der kan tales om dette Højskolens Maal i saa mange Toner, som hver for sig kan være ægte nok. Ved denne Lejlighed vil jeg udtrykke det saadan, at Maalet er dette: at tjene Ungdommen. Men saa maa jeg forklare, hvad jeg mener hermed. Jeg mener absolut ikke at tjene og forkæle er et og det samme. Jeg tror nu heller ikke, at Ungdommen sætter Pris paa at blive kælet for, lige saa lidt som jeg tror, de unge bryder sig om at blive snakket efter Munden. Med dette at tjene mener jeg heller ikke, at vi skal være Oppassere for de unge. — Vi kan snart faa nok af dem, der -- behøver en Barnepige. — Nej, naar jeg siger, vi skal tjene Ungdommen, saa mener jeg dermed, at vi skal tjene det bedste hos de unge, det ægte, det gudgivne, det, som stammer ovenfra. — Enhver vil nok forstaa, at det, paa den Maade set, nok er værd at gøre sig til Tjener. — Og jeg mener ogsaa at have erfaret, at naar unge Mennesker opdager, at man gerne vil være deres Ven og være med til at fremelske det gode hos dem, at saa taaler de ogsaa udmærket, man prøver paa at rette det, der skal rettes. — Har de det Indtryk: det Menneske mener mig det godt, ja saa kan der komme et og andet i Vejen, og det kan endda blive godt. —

Der er noget, man har kaldet for Ungdommens Evangelium; og dermed mener man Ungdommens Ret til at leve sit eget Liv, dens Ret til at udvikles i alt godt og smukt. Det ved alle, at jo bedre Foraar og Sommer, des rigere Høst. I Aandens Verden gælder det samme. Har man aandelig talt haft en smuk

og rig Ungdom, saa faar man ogsaa en Høsttid, da der kan udrettes noget alvorligt i et virksomt Menneskeliv. Hvad hører der da til for at leve et frugtbart Ungdomsliv? Først dette, synes jeg, at der levnes den unge Tid til at leve et aandeligt Liv. — Jeg ved for Resten godt, at det ikke altid er Optagethed af Arbejde, der forhindrer unge Mennesker i at leve et aandeligt Liv. — Det kan ogsaa være Dorskhed og Sløjhed. Man sidder saa rart i Bænkekrogen og halvslumrer med Piben i Munden, — Arbejdet med at komme hen i Gymnastiksalen, til Aftenskolen eller til Foredragssalen kan for enkelte være saa overvældende, at det ikke er til at komme over. — Hvis det da ikke er noget endnu værre end Sløjhed, der holder tilbage. — Men det er heller ikke de sløje og træge, jeg tænker paa; jeg tænker paa dem, der dybest inde — selv om det tidt kan være ubevidst — har Trang til at leve med, og af dem har vi dog Gud ske Lov mange i vort Land. — Der er en stor Flok nu, som ønsker at blive en vaagen, dansk og kristen Ungdom, en Flok, som lever med og tænker over, hvad der sker i deres Land, som gerne vil modtage aandelige Værdier og ikke tror sig færdig. — Det at være i Tjeneste for slig en Ungdom, det er det herligste, jeg kender, og det er lykkelige Øjeblikke for en Lærer, naar han ser de unge vokse og styrkes i alt godt. Intet kan som det give ham Mod til sin Gerning. —

Til Ungdommens Evangelium hører ogsaa det, at man træffer Venner, man kan dele det bedste med. — I Barndomstiden har man Legekammerater, i Ungdomstiden faar man Venner. Jeg har i dette Efteraar faaet stærke Vidnesbyrd om det sidste. Flere Gange er jeg bleven spurgt, naar jeg rejste omkring: „Kender du ham; jeg blev kendt med ham, da vi begge var unge, og det glemmer vi nu aldrig. Han var mig en god Ven, vi kunde dele det bedste med hinanden“. — Naar der saadan blev spurgt, saa kunde den spørgendes Stemme blive saa forunderlig blød og mild. Jo, det var Alvor med dette Ungdomsvenskab; det gik i Dybden, og Mindet derom er som en gammel, kendt Melodi, man smiler over at høre paa ny. Saa har jeg lagt Mærke til, hvilke Venskaber, der var de stærke; det var næsten altid dem, der var bygget over noget godt. Men alle alvorlige Mennesker ved forøvrigt ogsaa, at de Venskaber, som er knyttet over Kortspil og Drik, kun varer fra en Dag til den næste. — Det er et af disse Venskaber H. C. Andersen gør Løjer med i „Fyrstøjet“. Soldaten har faaet mange Penge og fine Klæder, og da han er dygtig til at give ud, faar han mange Venner, der rigtig forstaa at rose ham. — Men da han saa bliver fattig og maa flytte op paa Tagkammeret, saa kan Vennerne slet ikke naa op til ham mere. — Godt er det for Resten, at det gode binder stærkere end det stygge. —

I Aarets Løb.

SKOLEARBEJDET efter Jul foregik uden Forstyrrelse af nogen Art. I Nytaarsdagene, mens Eleverne endnu var hjemme paa Ferie, havde vi et to Dages Kursus for Horsens og Omegns Gymnastikforening. Det var saare fornøjelige Dage, og det var en Glæde at se saavel Mands- som Kvindeholdet, der lededes henholdsvis af Frede Hansen, Ollerup, og Lærer Laursen, Hadsten. Vi er altid glade, naar de raske Gymnaster kommer. Da Eleverne saa kom igen efter Nytaar, meldte sig straks det Spørgsmaal, om vi nu maatte undgaa den spanske Syge, som ude omkring optraadte ret almindeligt og paa sine Steder ogsaa temmelig ondartet. Smitten kunde jo bæres med tilbage til Skolen. Det slog ogsaa til, men Sygdommen forløb helt anderledes end Vinteren i Forvejen. Det var ikke straks et „almindeligt Angreb“, der saa i kort Tid fik udraset, det blev ved fra 10. Januar til 15. Marts, og i den Tid var der stadig nogle syge. Heldigvis var det kun enkelte, der blev haardt angrebne; men alle kom til vor store Glæde godt over Sygdommen og kunde drage raske bort fra Skolen.

I Vinterens Løb havde vi Foredrag af Professor Starcke og Præsterne Køster, Alrø, og Holm, Fruering, samt flere fremmede Talere til Ungdomsforeningen.

Sommerholdet 1920.